

Інформаційне суспільство і освіта

Інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) поступово, активно і невпинно вкрапляються та інтегруються в усі сфери діяльності людини і суспільства, стають могутнім каталізатором і визначальним джерелом їх об'єктивного розвитку. Цей процес називають інформатизацією суспільства, а саме суспільство набуває ознак інформаційного.

Поняття “інформаційне суспільство” (ІС) виникло на початку 90-х років ХХ століття. Основними об'єктивними факторами його появи є різке зростання ролі знань та інформації, які стають важливим стратегічним ресурсом суспільства, забезпечують адекватний сьогоденню розвиток особистості, прискорений розвиток високотехнологічних галузей економіки. В ІС надається широкий доступ громадян до інформації, освіти, культурних надбань, створюються нові можливості роботи й спілкування завдяки бурхливому розвитку і широкомасштабному впровадженню ІКТ.

Рейдар Ролл, генеральний секретар Міжнародної ради з дистанційної освіти (Осло, Норвегія), у передмові до книги Дж.Тиффина і Л.Раджасингам (університет Вікторія у Новій Зеландії) [547i,19] зокрема зазначає, що „Револьюційний переворот спостерігається у комунікаційній і технологічних сферах. Розвиток цифрових та оптико волоконних технологій стрімко просувають нас по шляху до ІС майбутнього, де практично любий вид інформації і послуг будуть доступні кожному і повсякденно, що створить необмежені можливості дійсно транспланетного спілкування. Більшості з нас ще складно повністю усвідомити ті зміни, які виникають у звичному нам сьогодні суспільстві: ми по-новому будемо будувати наше життя, роботу і дозвілля, по-іншому почнемо вчитися, виробляти і продавати послуги, зміняться методи ведення війн – і все це буде впливати на відносини між імущими і не імущими класами, певним чином змінювати нашу мову і нашу культуру”.

В “Декларації принципів”, яка була прийнята в 2003 році в Женеві на Всесвітній зустрічі на вищому рівні з питань інформаційного суспільства, зокрема, говориться, що „ІС – це таке суспільство, в якому кожний міг би створювати інформацію і знання, мати до них доступ, користуватися й обмінюватися ними з тим, щоб дати окремим особам, громадянам і народам можливість повною мірою реалізувати свій потенціал...”.

Група експертів Колегії Європейських співавторів, яка була створена у травні 1995 року з метою аналізу соціальних аспектів ІС характеризує таке суспільство як глобальне суспільство, у якому обмін інформацією не буде мати ні часових, ні просторових, ні політичних кордонів; яке, з одного боку, сприяє взаємопроникненню культур, а, з іншого – відкриває кожному співтовариству нові можливості для самоідентифікації й розвитку власної унікальної культури.

Інформаційне суспільство (*information society, digital society, electronic society, e-society*) розглядається як етап переходу до нового перспективного стану свого соціально-економічного і науково-технічного розвитку – до суспільства знань (*knowledge society, k-society*), в якому головним джерелом існування і розвитку, основним ресурсом функціонування і рушійною силою прогресивних перетворень стануть знання, які накопичило і продовжуватиме здобувати і накопичувати людство і які будуть ефективно використовуватись практично усіма підсистемами суспільства, переважною більшістю його членів для розв'язування своїх повсякденних і перспективних завдань.

В основі створення ІС лежить процес його інформатизації, який в [486i] визначається як „організований соціально-економічний і науково-технічний процес створення оптимальних умов для вдосконалення інформаційних потреб і реалізації прав громадян, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, організацій, громадських об'єднань на основі формування і використання інформаційних ресурсів”.

Вивченням проблем створення ІС, його особливостей, визначенням цього поняття займаються вчені багатьох країн світу. Багато з них визначають контури ІС, як суспільства, у якому процес комп'ютеризації надає людям доступ до надійних джерел інформації, позбавляє

їх від рутинної роботи, забезпечує високий рівень автоматизації виробництва. В багатьох роботах вітчизняних і зарубіжних авторів ІС характеризується як постіндустріальне суспільство, де інформація використовується як стратегічний ресурс. Сьогодні новітні засоби зв'язку та системи комунікацій стирають кордони між країнами і націями. Цифрові технології принципово змінюють не тільки можливості зв'язку, а й технології обміну товарами, послугами, знаннями, управління виробничими, соціально-економічними й політичними процесами в житті колективів регіонів, та країн. На світовому обрії вимальовуються контури цифрової економіки і глобального ІС, в якому нації об'єднуються та співіснують на основі сучасних ІКТ. Встановлено, що найбільш конкурентоспроможними є ті країни, в яких вдало поєднуються високотехнологічне виробництво й раціональне використання власних природних ресурсів, знання та ІКТ [489i, 492i].

Дон Тапскотт, наприклад, виділяє десять змін у технологіях, що притаманні переходу від постіндустріального суспільства до ІС, яке він називає електронно-цифрове суспільство [494i]. Ці зміни забезпечуються такими переходами:

- від аналогової техніки до цифрової, оскільки електронно-цифрове суспільство вимагає електронно-цифрових технологій;
- від напівпровідників до мікропроцесорів, оскільки високопродуктивні організації вимагають ефективні засоби оброблення даних;
- від централізованих обчислень до архітектури клієнт-сервер, оскільки динамічним сервісним організаціям, зорієнтованим на клієнт-замовника, необхідні обчислювальні потужності з архітектурою клієнт-сервер; при цьому мережа перетворюється в обчислювальну машину, виробництво стає мережним;
- від низько інтелектуальних засобів доступу до інформаційних побутових засобів, оскільки інформаційним магістралям потрібні інтелектуальні засоби сполучення;
- від даних, текстів, звуків і зображень до мультимедія, оскільки для спілкування між собою людям потрібні повноцінні засоби мультимедія;
- від спеціалізованих до відкритих систем, оскільки відкритому світу потрібні відкриті системи;
- від не інтелектуальних мереж до інтелектуальних, оскільки гіперсередовище надає можливість досліджувати зміст мережі за допомогою програм-агентів;
- від ремісничого програмування до об'єктно-орієнтованої індустрії програмування, оскільки швидкозмінний світ вимагає високо адаптивних програмних систем⁴
- від існуючих інтерфейсів взаємодії електронно-цифрових засобів і людини до нових поколінь цих інтерфейсів, оскільки нові умови діяльності, які виникають і розвиваються в ІС, вимагають нових засобів взаємодії людини і електронної техніки.

Отже, ІС – це комплексне поняття, що складається з множини різноманітних аспектів політичної, соціальної, економічної та технологічної природи, кожному з яких властива висока динаміка розвитку.

Найбільш розвинуті країни світу наприкінці ХХ сторіччя поставили собі за мету прискорений перехід до нового етапу свого розвитку людства – ІС, соціально-економічного середовища, що характеризується [487i,]:

- розвинутою інформаційно-комунікаційною інфраструктурою та прискореним розвитком високотехнологічних галузей економіки;
- широким доступом громадян до інформації, освіти, культурного надбання, можливостей роботи і спілкування;
- новими вимірами прав і свобод громадян;
- високими темпами економічного зростання.

Інформаційне суспільство суттєво змінює традиційні уявлення про працю, освіту, культуру, спілкування, соціально-політичне життя. Сьогодні якнайшвидше впровадження тих або інших рис ІС в існуючу соціально-економічну систему – головне завдання політичних та професійних еліт найбільш розвинутих країн Європи, Америки, Азії. У той же час, головною проблемою інших країн стає так званий “цифровий розрив” (інформаційна нерівність) – розрив у можливостях та способах життя між державами, що будують ІС, та рештою держав. Особливо

загрозливим “цифровий розрив” є для пострадянських країн, які ще не завершили соціально-політичну трансформацію.

Об’єктивною передумовою формування ІС є бурхливий розвиток і глобальне поширення персональних комп’ютерних засобів, практично неосяжні масштаби Інтернет, науково-технічний рівень його комунікативних можливостей і сервісів. В [547i, 201] зазначається, що «всесвітній Інтернет – це тільки приклад можливостей майбутньої інформаційної інфраструктури. Її обриси поки-що тільки слабо відгадуються, і, можливо, ніхто не в силах уявити, якою вона буде. Але вже зараз стає зрозумілим, що ця інфраструктура буде значно складнішою, ніж будь-що існує в теперішній час, і навіть те, що ми можемо себе уявити”.

Суть концепції ІС полягає в тому, що першорядного значення в розвитку всіх суспільних сфер набувають знання, інформація та інтелектуальний потенціал людини. Основними особливостями ІС є [487i]:

- збільшення ролі інформації і знань у політичному, економічному, соціальному та культурному житті суспільства;
- зростання обсягу інформаційно-комунікаційних продуктів і послуг у валовому внутрішньому продукті;
- створення глобального інформаційного простору, що забезпечує:
  - а) ефективну інформаційну взаємодію людей;
  - б) доступ членів суспільства до світових інформаційних ресурсів;
  - в) задоволення потреб членів суспільства в інформаційних продуктах та послугах.

Метою ІС є комплексний та органічний розвиток людини, створення умов для їхнього духовного та розумового збагачення, нарощування національного людського капіталу як основи розвитку політичної, соціальної, економічної, гуманітарної, культурної та інших сфер суспільного життя насамперед в інтересах підвищення добробуту громадян, ефективності економіки та зміцнення державності [487i].

Побудова ІС – не самоціль, а інструмент економічної, соціальної, науково-технічної, міжнародної політики України, яка будує нове сучасне суспільство.

До основних стратегічних цілей розвитку ІС в Україні у [487i,488i,490i,491i] віднесені:

- створення постіндустріальної економіки в Україні шляхом прискореного впровадження новітніх ІКТ в усі сфери суспільного життя, діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування;
- широке використання ІКТ як інструменту для затвердження демократичних форм державного управління, удосконалення відносин між державою і громадянами, зміцнення демократичних інститутів, становлення електронної форми взаємодії між владою і громадянами;
- забезпечення комп’ютерної грамотності населення, насамперед шляхом створення освітньої системи, орієнтованої на виклики ІС; формування в суспільстві системи цінностей і пріоритетів ІС, які спрямовують і стимулюють його членів і суспільні підсистеми використовувати новітні ІКТ у формуванні особистості;
- створення національної інформаційно-комунікаційної інфраструктури та інтеграція її із світовою інфраструктурою.

Для оцінки стану розвитку ІКТ країн світу в 2002 році Міжнародна академія зв’язку ввела показник-індекс цифрового доступу, значення якого може змінюватись від нуля до одиниці і який розраховується на основі таких восьми показників: кількість абонентів фіксованого зв’язку; кількість абонентів мобільного зв’язку; кількість абонентів широкосмугового зв’язку; освіта дорослого населення; загальне охоплення шкільною освітою; ціна доступу до Інтернету; кількість користувачів Інтернету; якість міжнародного трафіку. Для України у 2005 році цей індекс не перевищував 0,5, і був помітно меншим ніж для розвинутих країнах світу (наприклад, для Швеції він становив 0,85) [487i].

Інформатизація суспільства передбачає випереджальну інформатизацію галузі науки і освіти, де, в основному, формується когнітивний, кадровий і науково-технічний фундамент самої інформатизації як процесу і соціально-економічного явища, закладаються майбутні досягнень і розвитку суспільства в цілому.

В [547i,19] Рейдар Ролл зазначає, що „У світі майбутнього... освітнє середовище, яке ми знаємо сьогодні, те, як ми забезпечуємо і організуємо освіту і способи навчання, будуть змінюватись драматично швидко у зв'язку з новими реаліями і новими потребами навчання. Ми вже значно просунулись по шляху змін і маємо можливість спостерігати, як у багатьох країнах світу здійснюється процес злиття традиційного і дистанційного навчання. В міру того, як звичайна освіта буде трансформуватися, дистанційне навчання також зміниться”.

В Декларації II Міжнародного конгресу ЮНЕСКО „Інформатизація і освіта” його учасники закликали „уряди, структури, що займаються питаннями освіти, ділові і промислові кола укріпляти спільні зусилля, вишукувати нові форми співробітництва з метою забезпечення всіх рівнів освіти адекватними ІКТ в інтересах тих, хто навчаються, у межах неперервної освіти для всіх”. В основному робочому документі цього конгресу зазначається, що „швидкий розвиток ІКТ не тільки відкриває нові можливості, але й ставить нові завдання перед світовим суспільством. Створення так званих інформаційних магістралей безумовно відобразиться на економічній, соціальній, культурній і освітній сферах та може корінним чином вплинути на форми правління, творчість, обмін ідеями і знаннями”. У Рекомендаціях цього Конгресу підкреслюється, що перш за все необхідно використовувати всілякі можливості для пропаганди найбільш наглядних і дійових форм і методів реалізації ІКТ [485i].

В [549i] зазначається: „людство постало перед фактом, що знання оновлюються навіть швидше, ніж відбувається зміна поколінь. Тому перед освітою виникло складне двоєдине завдання: вона повинна осучаснюватися на основі новітніх технологій через широке впровадження у навчально-виховний процес ІКТ, а також – формувати в молоді риси, необхідні для успішної самореалізації в інформаційному суспільстві після завершення навчання в школі чи університеті”.

Отже, інформатизація освіти є невід'ємною складовою інформатизації суспільства, відображує загальні тенденції глобалізації світових процесів розвитку, виступає як визначальний інформаційний і комунікаційний базис розвитку освіти, гармонійного розвитку особистості і соціально-економічних систем суспільства. В [484i], зокрема, зазначається, що „Вже сьогодні, а не завтра нам всім прийдеться обов'язково вирішувати проблему адаптації до нових умов життя в ІС, де вирішальну роль будуть грати не речовина і енергія, а інформація і наукові знання. За цих умов важливо впровадити в систему освіти нові принципи викладання і вивчення інформатики, які мають забезпечити формування у людей нових сучасних уявлень про роль інформації та інформаційних процесів в природі та суспільстві”.

В [549] зазначається, що інформатизація освітнього процесу є важливим резервом підвищення якості освіти. Інформаційно-технологічна платформа освіти, яка підтримує ІКТ навчання та управління освітою „дає змогу необмежено розширити доступ до інформації, урізноманітнити технології тощо. Але й освіта сама по собі є прискорювачем процесу інформатизації суспільства, інструментом формування інформаційної культури людини, підготовки професіоналів нової генерації. Сьогодні рівень сформованості інформаційної культури фахівця визначається не лише його здатністю застосовувати інформацію в різних видах діяльності, а також світоглядним баченням навколишнього світу як відкритої інформаційної системи”.

В [484i] зазначається, що „виключно важливою є умова, відповідно до якої реформування системи освіти та її інформатизація мають в обов'язковому порядку йти одночасно і взаємопов'язано, а не послідовно і паралельно. Перехід системи освіти на якісно новий рівень без її інформатизації є неможливим”. В цьому ж матеріалі визначається, що „головна мета процесу інформатизації – це зміна системних властивостей сфери освіти, і, в першу чергу, вищої школи з ціллю підвищення її сприймання інновацій, надання можливостей активного цілеспрямованого використання світової інформаційної магістралі, нових можливостей впливу на освітню, наукову, професійну траєкторію, а з ними і на історичну траєкторію розвитку” країни.

Головна мета системи освіти в ІС є багатофакторною і включає низку цілей. Ця головна мета полягає у підготовці тих, хто навчаються, до ефективної участі у побутовій, громадській і професійній життєдіяльності в умовах ІС. В якості складових головної мети виступають такі цілі:

- підвищення якості освіти;

- поліпшення ступеня доступності освіти;
- підвищення економічного потенціалу в країні за рахунок зростання освітнього рівня населення (людський капітал);
- створення єдиного інформаційного простору системи освіти;
- інформаційної інтеграції національної системи освіти у наукову, виробничу, соціально-громадську і культурну інфраструктуру світового суспільства.

При цьому стратегічними завданнями системи освіти в ІС є:

- наукове обґрунтування методології інформатизації системи освіти в умовах ІС;
- підготовка кадрів, які здатні досягати поставлені масштабні цілі;
- поліпшення якості освіти на основі широкого і ефективного застосування сучасних і перспективних ІКТ;
- аналіз рівнів доцільного використання ІКТ у різних напрямках і для різних рівнів підготовки спеціалістів;
- розробка комп'ютерних навчальних систем;
- створення системи стандартів ІКТ, розробка методик сертифікації програмних і технічних засобів навчання;
- розвиток єдиної системи баз даних та інформаційних ресурсів в системі освіти, забезпечення масового доступу до цієї системи усіх категорій користувачів.

Розвиток України як країни, економіка якої має базуватися на широкому використанні і розвитку високих технологій, а її комунікаційно-технологічні підсистеми мають формувати інфраструктуру ІС, є неможливим без створення і широкого впровадження в освіту сучасних засобів навчання та ІКТ. Тільки за цих умов освіта буде відповідати соціально-економічним потребам розвитку суспільства, індивідуальним загальноосвітнім і професійним потребам громадян. Тільки за цих умов національна система освіти забезпечить адекватне формування кадрової складової гуманістичної і соціально-економічної трансформації країни – основи розвитку особистості, створення ефективної економіки, розвитку громадянського суспільства і демократизації української держави, європейської і світової інтеграції України. За таким підходом розвиваються системи освіти у всіх економічно розвинутих країнах світу.

В [547i,19] Рейдар Ролл зазначає, що „Деякі країни знаходяться сьогодні на етапі переосмислення своїх освітніх систем, в той час як в інших державах, і це можна віднести до західного світу, зазначений процес здається уповільненим. Тут має місце реальна загроза, так як може трапитись, що швидкість, з якою будуть протікати зміни в офіційних освітніх системах, виявляться настільки низькими, що їх спроможність забезпечити необхідну громадянам якість освітніх послуг стане абсолютно недостатньою. Справитись з поставленою задачею зможуть ті школи, університети та інші навчальні заклади, котрі будуть здатні йти в ногу з новими реаліями і випереджати інших у забезпеченні необхідних послуг на освітньому ринку завтрашнього дня. Можливо цей ринок надасть перевагу зближенню частин освітньої системи і корпоративного світу телекомунікацій й виробників апаратного і програмного забезпечення для освітнього ринку, тимчасово відсунувши політиків на задній план?”. З високою імовірністю можна сказати, що так і станеться.

Привабливі перспективи щодо реалізації такого підходу відкривають нові форми співробітництва навчальних закладів (в першу чергу сучасних університетів) і провідних світових компаній, що працюють в галузі високих технологій. Таке співробітництво базується на спільних інтересах освіти і бізнесу в напрямі підготовки висококваліфікованих випускників системи професійної освіти та їх подальшого використання при створенні засобів і технологій найсучасніших комп'ютерно орієнтованих систем – складових інфраструктури інформаційного суспільства.

Як позитивний приклад такого співробітництва можна навести діяльність університету в Ніце (University of Nice Sophia Antipolis – www.unice.fr), Франція, де на базі Imagine Institute (Innovative Multimedia Application Generated by Interdisciplinary Network Environment) під керівництвом професора Сержа Міранди (Serge Miranda – serge.miranda@unice.fr) у 1980 році була започаткована і дотепер здійснюється магістерська програма MBDS (Multimedia Data Base and System integration), яка передбачає обов'язкову поглиблену інтеграцію навчального процесу і діяльності компаній, що створюють засоби ІКТ та активно використовують такі засоби при

виготовлені своєї продукції і реалізації різних послуг. Серед основних партнерів університету в Ніці у здійсненні підготовки за цією програмою виступають такі компанії: компанії із створення програмних продуктів – Oracle, IBM, Sun, Microsoft, CA, ETRI (Південна Корея); компанії із розробки телекомунікаційних систем – SFR, Orange R&D, Telecom Italia, ISBM (Torino), ETSI, Alcatel-Lucent, Comcel; компанії із розробки телекомунікаційних засобів – ASK, NXP, Nokia, Coronis, Tam Telesante, ST MicroElectronics; компанії із розробки засобів мобільного цифрового телебачення – TDF, France Television, Wonderfone Index, NTTV; компанії інших галузей економіки, які при створенні своєї продукції і реалізації послуг активно використовують ІКТ – Amadeus, Hospital of Nice, Mercedes, Renault, Citroen, GDF, Veolia, Credit Agricole, Malongo, Rica Lewis тощо.

При здійсненні підготовки за програмою MBDS майбутні випускники безпосередньо залучаються до роботи в компаніях, беручи участь у реалізації спільних проектів, в першу чергу, із створення прототипів (зразків) перспективних засобів бездротових ІКТ та інформаційних сервісів (Prototyping the Wireless Information Services of the Future).

Цікавий досвід у цьому напрямі напрацьований у Королівському технологічному інституті (Royal Institute of Technology), Стокгольм, Швеція, де за відповідним проектом Tempus здійснюється магістерська програма з підготовки майбутніх спеціалістів у галузі так званих підтримуючих технологій, що базуються на ІКТ (MSc programme in Sustainable Technology).

Подібний підхід при здійсненні навчання за подібними інноваційними технологіями застосовують і провідні університети України, серед яких слід назвати Національний технічний університет України “КПІ”, Національний технічний університет “ХПІ”, Національний аерокосмічний університет, Національний авіаційний університет, Херсонський державний університет та ін.

Нові перспективи щодо розвитку в Україні ІС відкриває Закон України від 9 січня 2007 року № 537-V “Про Основні засади створення інформаційного суспільства в Україні”, де формулюються Основні засади розвитку ІС в Україні на 2007-2015 роки та завдання системи освіти, що виникають в зв’язку з цим. Виділимо ти з них, які в першу чергу стосуються науки і освіти.

Відповідно цьому Закону, до основних стратегічних цілей розвитку ІС в Україні віднесені:

- прискорення розробки та впровадження новітніх конкурентоспроможних ІКТ в усі сфери суспільного життя;
- забезпечення комп’ютерної та інформаційної грамотності населення, насамперед шляхом створення системи освіти, орієнтованої на використання новітніх ІКТ у формуванні всебічно розвиненої особистості;
- створення загальнодержавних інформаційних систем, насамперед у сферах освіти і науки.

Основними напрямками розвитку ІС в Україні цим Законом визначені:

- створення загальнодоступних електронних інформаційних ресурсів на основі врахування національних, світоглядних, політичних, економічних, культурних та інших аспектів розвитку України;
- надання кожній людині можливості для здобуття знань, умінь і навичок з використанням ІКТ під час навчання, виховання та професійної підготовки;
- створення умов для забезпечення комп’ютерної та інформаційної грамотності усіх верств населення, створення системи мотивацій щодо впровадження і використання ІКТ для формування широкого попиту на такі технології в усіх сферах життя суспільства.

Відповідно цьому Закону, національна політика розвитку ІС в Україні визначає, що однією з головних умов успішної реалізації Основних засад створення в Україні ІС є забезпечення навчання, виховання, професійної підготовки людини для роботи в ІС. Для цього необхідно:

- розвивати національний науково-освітній простір, який ґрунтуватиметься на об’єднанні різних національних багатоцільових інформаційно-комунікаційних систем;

- розробити методичне забезпечення використання комп'ютерних мультимедійних технологій при викладанні шкільних предметів та дисциплін, врахування в системах навчання студентів педагогічних вищих навчальних закладів і перепідготовки вчителів особливостей роботи з ІКТ;

- забезпечити пріоритетність підготовки фахівців з ІКТ;
- вдосконалити навчальні плани, відкрити нові спеціальності з новітніх ІКТ, втілити принцип "освіта протягом усього життя";

- створити системи дистанційного навчання та забезпечити на їх основі ефективно впровадження і використання ІКТ на всіх освітніх рівнях усіх форм навчання;

- забезпечити на відповідному рівні навчальні заклади та наукові установи сучасними економічними та ефективними засобами ІКТ і необхідними інформаційними ресурсами;

- забезпечити вільний доступ до засобів ІКТ та інформаційних ресурсів, особливо у сільській місцевості та важкодоступних населених пунктах.

До основних засад національної політики розвитку в Україні ІС цей Закон відносить відповідний розвиток науки і культури. Ним передбачено, що з метою підвищення ефективності науки та культури в ІС, вважати пріоритетним проведення фундаментальних та прикладних досліджень з питань розвитку ІС. Особливу увагу в розбудові ІС необхідно приділити випереджальному розвитку фундаментальних і прикладних досліджень та наукоємних технологій, розвитку вітчизняної індустрії програмування, інфраструктури виробництва ІКТ.

Виходячи з цих пріоритетних завдань науки і освіти, суттєве поглиблення і поширення діяльності наукових установ, провідних навчальних закладів в напрямі науково-методичної та інформаційно-аналітичної підтримки інформатизації освіти, дослідженню проблем формування ІС, ролі, яку повинна відігравати у цьому процесі освіта, забезпечить сучасні темпи і характер розвитку національної системи освіти, високу якість освітніх послуг, що надаються. На цій основі буде закладений освітній фундамент формування в Україні ІС, що, в свою чергу, забезпечить створення нових робочих місць і боротьбу із бідністю, конкурентноздатність випускників національної системи освіти на ринку праці, а освітніх систем – на ринку освітніх послуг, інвестиційну привабливість освіти і країни в цілому. Такий підхід сприятиме запобіганню та ослабленню в суспільстві впливу таких негативних соціальних явищ як кіберзлочинність, відтік з країни висококваліфікованих спеціалістів, він стане протидією негативному інформаційному впливу інших країн.

Все це буде сприяти формуванню іміджу України як країни високих технологій, в якій гармонічно поєднуються духовні, інтелектуальні та науково-технічні надбання людства із демократичними здобутками українського держави, що цілеспрямовано будує ІС та активно інтегрується у співтовариство розвинених країн Європи і світу.

Тільки за цих умов розвиток освіти буде відповідати завданням, що визначені у Національній доктрині розвитку освіти [456i], забезпечить сучасні темпи і характер її розвитку, високу результативність діяльності галузі, яка б відповідала сучасним і перспективним потребам людини і суспільства.